

ВОЗНЕСІННЯ ГОСПОДНЄ (Цикл В)

Це дорогоцінне свято, бо воно показує, наскільки Бог присвятив себе людині. Ісус, вочленене Слово, вознісся на небо разом зі своєю людською природою. Для нього людська природа не була чимось на кшталт робочої уніформи, яку він міг би зняти в кінці своєї праці. Він хотів вознестися зі своєю людською природою на небо, і Він сидить праворуч Отця. Це дивовижна річ. Не дивно, що у спільній молитві цього дня, підкреслюючи єднання Ісуса з людським родом, говориться: "Вознесіння Ісуса Христа - це вже наша перемога, і куди Він, наш Глава, пішов перед нами, ми теж сподіваємося дійти як члени Його тіла". Це найвищий рівень, якого коли-небудь досягало людство.

У молитві після Причастя говориться: "Дай нам щиро бажати бути з Христом, в якому наша людська природа була настільки надзвичайно піднесена, що бере участь у Твоїй власній славі". Бачачи це, ми усвідомлюємо, як Бог любить людину. Те ж саме можна сказати і про його Церкву: як хтось може думати, що Церква зневажає людину, якщо вона святкує свято, в якому ставить людину на найвищий рівень, розділяючи з нею саму славу Божу? Якраз навпаки: оскільки Церква знає Божий задум щодо людства, вона присвячує себе охороні того, що є справді людським.

Сьогодні відбувається те, що ідея людини стала розмитою, і часом говорять і роблять справжні варварства. Тому Церква, окрім проповіді Євангелія, повинна часто ставати захисником того, що є справді людським. Коли людина забуває Бога, затьмарюється сама людська гідність, і людина швидко принижується.

Перед тим, як Ісус вознісся на небо, він розмовляв зі своїми апостолами. Він дає їм завдання проповідувати Євангеліє і хрестити. Проголошення Слова і таїнства становлять основну діяльність Церкви. Але існує також зцілення людини у всіх його вимірах: це не тільки допомога бідним або зцілення хворих, але зцілення включає в себе всю роботу, яку Церква робить для того, щоб кожна людина могла відновити свою повну гідність. Як зазначав Павло VI, Церква є Матір'ю і Вчителькою. А Іван Павло II сказав: "У Христі Господі Церква сама вказує і бажає йти дорогою людини". Цей шлях починається з конкретної реальності кожної людини, створеної на образ і подобу Божу і неспокійної, поки вона не визнає Ісуса Христа. Кульмінацією цього шляху є Бог Трійця. Ось чому турбота Церкви виходить за межі матеріальних потреб і зосереджується на серці людини, щоб вона могла вибрати Бога.

Завжди дивує пристрасть Церкви до всього, що стосується людини: святий Бенедикт і його монахи, які навчали, як обробляти поля, тисячі святих, які займалися вихованням дітей і молоді, багато чоловіків Церкви, які були вченими, і деякі з них дуже важливі, як Мендель або Коперник, безліч засновників лікарень і центрів догляду? Але, крім усього цього, було усвідомлення того, що ця людина, яка грається, вчиться, досліджує, хворіє... покликана насолоджуватися тим Життям, яким вже володіє прославлене людство Христа.

Діва Марія, взята на Небо, вже бере участь у воскресінні самого Господа. Просімо її, щоб ми могли сильно відчувати, що сьогоднішнє причастя - це справді Христос, який передає мені своє життя, який очищає мене і який формує мене на свій образ і подобу.